

La Santa Aliança

Tot just tornaven de vacances i van topar amb les informacions referides a la Via Catalana cap a la Independència. Quan eren més joves havien signat articles i manifestos a favor d'una revolució que no els comprometés gaire i d'unes transformacions que en cap cas serien imminents. D'això fa molts anys, quan encara es vantaven d'haver practicat algun activisme antifrancista que els hauria de legitimar per sempre més. Ara, en canvi, en trobem uns quants signant uns altres articles i manifestos justament per impedir a Catalunya un procés popular real de transformació democràtica i social, impulsat per una creixent multitud. Per què? Perquè, simplement, no volen acceptar l'afirmació democràtica de sobirania del poble català davant l'Estat. Aquesta és la seva prioritat política. I molts pretenen fer-ho des d'una suposada posició d'esquerres. Esquerres? ¿Posant-se en el moment decisiu al costat l'Estat, exhibint la "seva" legalitat com a límit a l'exercici democràtic i com a argument de negació de llibertats fonamentals?

Han assistit impassibles, durant dècades, a l'encallament i regressió del model autonòmic. Sense haver plantejat, mentrestant, cap procés alternatiu, cap via federal versemblant, ni tampoc cap proposta de modificació constitucional que inclogués opcions de sobirania compartides. Però ara sí, ara hi ha pressa per improvisar qualsevol simulacre de federalisme atorgat. Qualsevol tercera via. Ara resulta que el procés cap a la consulta s'ha de sotmetre a tota mena de consideracions prèvies i ha d'evitar els perills de la precipitació i la improvisació. Segons ells, el moviment cívici i els que l'abonen serien gent de poc equilibri termomètric. D'escalfors forassenyades i de criteri immadur i poc fonamentat. Ho diuen ells, gent de

JOAN M. TRESSERRAS

COMUNICÒLEG, UAB

ment serena i madura, que no han formulat ni mitja idea nova sobre Espanya perquè la que hi havia ja els anava bé. Perquè estaven convençuts que, finalment, no passaria res. Com hauria de poder passar res si ells no en tenien la direcció ni el protagonisme?

Actituds no gaire distants de les d'aquesta caricatura expliquen les vacil·lacions i desbarrades de formacions polítiques que semblen tenir incorporada la missió d'assegurar que no passi res. Que els sectors subalterns ho continuïn sent i, si pot ser, que els continuïn votant. Que si alguna cosa s'ha de canviar, que sigui poquet, i ben a poc a poc. Que a l'aparell del partit no se li pugui tallar la digestió. Que no calgui aprendre res de nou ni aventurar-se a explorar terrenys desconeguts. Política de manual, de rutines establertes, defensiva sempre, capaç de rebutjar qualsevol repte nou. Assumint la realitat tal com ja ens ha estat donada. Cap autocrítica. Cap anàlisi nova. Només l'exigència d'obediència als heterodoxos i molta por de recular encara més.

La Santa Aliança ha assistit impassible a la regressió del model autonòmic, i ara improvisa qualsevol simulacre de federalisme

Ahir a l'ARA, en un comentari precís i brillant, Ferran Casas afirmava que "la Santa Aliança busca partit". De fet, però, en té molts. Tots els de l'espanyolisme. Tots els del bloc contrari al dret a decidir. I també, a Catalunya, els que no gosaven oposar-s'hi però estan disposats a fer servir totes les maniobres i tots els recursos per diferir la consulta i procurar afeblir el moviment cívici que la reclama.

Després de la Diada, preocupats per la "deriva independentista catalana", els presumptes components de l'Aliança han intensificat contactes i escenes de sofà. Han donat l'alerta a tota la reacció conservadora. La prioritat és el manteniment del poder constitucional. Hi ha molts sectors. El de xoc, que pot entrar a Blanquerna o demanar la intervenció aèria. L'Estat el renya però l'empara. El del bloc dirigent espanyol que controla tots els tentacles de l'Estat. L'Estat és seu... Hi ha també la mútua catalana de socors de la tercera via. L'Estat és la seva principal referència. L'Aliança s'aglutina per impedir la independència de Catalunya i les transformacions socials que l'acompanyaran. I el risc d'implosió d'Espanya. Preparen una gran ofensiva simultània en tots els fronts. Però la peça bàsica és la propaganda per atemorir, dividir i confondre. Proliferaran, de sobte, propostes de preguntes amb tota mena de respostes que banalitzin, parodiïn i desdibuixin la qüestió que ja tenim plantejada. Perquè volen que res no canviï i que el moviment cívici democràtic emancipador quedi frenat al fangar de les ambigüitats, la desorientació i el desànim.

Però la pregunta ja la sabem. ¿Volem ser un país independent, amb un estat propi, amb les mateixes prerrogatives que els altres estats europeus? Sí o no?